

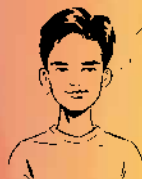

LISA BJÄRBO JOHANNA LINDBÄCK SARA OHLSSON

DVA NÁCT

1 ŠESTÁ TŘÍDA, 12 SPOLUŽÁKŮ, 12 PŘÍBĚHŮ

PŘELOŽILA
HELENA MATOCHA

bamb**oo**k

**DVA
NÁCT**

LISA BJÄRBO JOHANNA LINDBÄCK SARA OHLSSON

DVA NÁCT

bamb**ook**

Přeložila Helena Matocha

© Lisa Bjärbo, Johanna Lindbäck, Sara Ohlsson 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Helena Matocha, 2026

Illustration © Kim W. Andersson, 2023

ISBN 978-80-271-5953-6

Fatima – str. 9

Husse – str. 19

Melvin – str. 31

Iris – str. 43

Georg – str. 55

Charlie – str. 65

Alba – str. 77

Kerstin – str. 95

Vincent – str. 109

Hjalmar – str. 119

Molly – str. 135

Selma – str. 147

Fatima

Když máma zavolá poprvé, Fatima ji skoro neslyší. Je úplně ponořená do Minecraftu. A navíc: má sluchátka! To mámy nebývají slyšet.

„Hele, věděli jste, že pokud vykopete díru přímo pod stromem, tak získáte deset diamantů?“ řekne Fatima.

Ve sluchátkách si Charlie odfrkne, nebo se možná zahihňá. Ale Selma na to evidentně skočí.

„Cože? Fakt?“ podiví se.

Fatima se snaží nesmát. „No jasně! Včera jsem to viděla na youtube. Musíš vykopat pod stromem díru hlubokou patnáct bloků a dostaneš deset diamantů. A když uděláš ještě hlubší, tak jich bude ještě víc!“

„Nene!“

„Ale jo, pojd! Zkusíme to!“

S úsměvem sleduje obrazovku, kde už Selma pádí k nejbližšímu stromu, a hned nato jí cinkne notifikace v chatu. Charlie posílá tři vysmáté smajlíky. Už pochopil. Fatima mu

ani nemusí psát, co teď budou dělat, došlo mu to samotnému. Bude sranda.

Charlie i Fatima se na obrazovce otočí čelem vzad a rozběhnou se za Selmou.

„Cool!“ řekne Charlie. „Let’s dig!“

Občas spolu hrají Minecraft. Fatima, Charlie a Selma. Většinou teda hlavně Fatima a Charlie, ale občas se Selma zeptá, jestli smí hrát s nimi. Smí. Bývá to legrace. Selma je mega důvěřivá!!

Obvykle to začíná úplně normálně, všichni tři staví a kutí, někdy si založí vesnici. Ale vždycky se brzo ukáže, že Selma není tak zkušená hráčka jako oni dva a neumí tolik triků. A začne se to trochu zvrhávat. Protože prankovat ji je *tak* snadný!

Ke konci už Fatima s Charliem víceméně hlavně soupeří, kdo přesvědčí Selmu k větší blbosti. Minule Selmu odbouchl creeper, kterého k ní Charlie nalákal. Zatímco kopala, rozběhl se k ní, příšera za ním, a pak bleskurychle mezi sebe a creepera postavil ochrannou zeď. Ten najednou viděl jenom Selmu, která nic netušila a zády k němu kopala. Fatima si přesně pamatuje, jak nevinně se jí Charlie zeptal: „Máš ráda creepery, Selma?“

Selma řekla jenom „ne“ a pracovala dál.

„Aha, a vybuchuješ ráda?“

Vteřinu nato obrazovka explodovala a Selma zařvala tak, že to Charliemu i Fatimě málem protrhlo bubínky.

Taková bžunda! Nasmáli se tolik, že Fatima málem dostala žaludeční křeče. Ten Charlieho tón. To načasování. Selmin řev. Už je to pár týdnů, ale pořád je to k smíchu. Stačí, aby Charlie prošel kolem Selmy ve škole a pošeptal jí: „vybuchuješ ráda?“, a Fatima se popadá za břicho.

Tentokrát chce Fatima zablokovat Selmu v její vlastní jámě. V té, kterou Selma vykope pod stromem, protože si myslí, že za to dostane diamanty.

Jakmile se Selma zanoří kousek do země a soustředí se natolik, aby nevnímala okolí, mají Fatima a Charlie v plánu zablokovat díru seshora. Udělat z ní takovou věžeňskou kobku. Selma si nejdřív ničeho nevšimne, bude plně zabráná do kopání. Ale pak se podívá nahoru a zjistí, že jáma je zatarasená. A pak...

Fatima se musí krotit, aby se nehihňala, když si představuje, jak bude Selma reagovat. Doufá, že bude zase řev jako minule. Řev z hlubin propasti.

„Co tenhle?“ Selma už je u stromu. „Tenhle by šel?“

„Jóóó!“ předstírá Fatima nadšení. „Ten je perfektní. Jdeme kopat!“

Podruhé zavolá máma už trochu našťavaně. Asi stojí pod schody, protože teď ji Fatima slyší zřetelně i přes sluchátka.

„Fatimóóó!“ ozve se zezdola. „Jídlo je na stole!“

Fatima si zakryje mikrofon.

„JÁ VÍÍÍM!“ křikne směrem ke dveřím. „CHVILIČKU!“

Ve škole spolu Fatima, Charlie a Selma zase tolik nemluví, i když chodí do stejné třídy. To jenom tady – hrají spolu Minecraft, ale tím to hasne. Fatima se musí stíhat bavit s tolika lidmi – s kamarády z 6. A, ze školy, z celého offline světa. V podstatě si musí sestavovat časové rozpis, aby se dostalo na každého. A hlavní samozřejmě je, aby jí zbyl čas na Iris.

Iris!

Jakmile jí proletí hlavou její jméno, Fatima ztratí koncentraci. Je to, jako když někdo do vody hodí tabletu šumáku. Zasyčí to a tvrdá tableta najednou už není tableta, ale prášek, co se brzo úplně rozpustí. Jak je tohle možný? Jak tě může *jméno* takhle rozhodit? No není to ujetý?

Rychle mrkne na čas. Je 17:47. To znamená, že Iris má ještě třináct minut tanečního kroužku, potom za pár dalších minut napíše Fatimě a Fatimina chuť hrát Minecraft spadne na nulu. To ví. Takže musí s Charliem stihnout tenhle prank

ještě *předtím*, než půjde dolů na večeri. Byla by hrozná škoda ho pokazit.

Selma je asi sedm nebo osm bloků hluboko, když Fatima napíše Charliemu do chatu: „TEĎ!“ Asi je to příliš brzy, ale Charlie neprotestuje. Beze slova začne stavět. Do dvaceti vteřin je díra zablokováná a Selma zůstane v podzemí. Fatima se dusí smíchy. Jak dlouho potrvá, než si toho Selma všimne? Kdy zareaguje?

„Zdrháme,“ napíše Charlie do chatu, jakmile je umístěných bloků dost, otočí se a utíká od Selmina vězení, dřív než mu Fatima stačí odpovědět.

Potřetí se máma ozve písemně, na discordu.

„FATIMO!!!“ píše. „VEČEŘE. TEĎ HNED!!!“

To je mámin nejnovější trik, psát jí zprávy, místo aby na ni mluvila v reálu. Je na ten trik hrozně pyšná. „Když křičím nebo ti volám, tak mě ignoruješ,“ poznamenala k tomu. „Ale na tomhle kanálu vím, že jsi na příjmu.“

A jasně, Fatima tu zprávu *vidí*. Ale neodpoví, protože běží. Spolu s Charliem peláší na obrazovce pryč od Selmy, která si pořád ještě nevšimla, že oni zmizeli a že ona je uvězněná v zablokováné díře.

Ale asi už jí to dochází, protože Fatima zaslechne ve sluchátkách její hlas.

„Ehm... haló?“

Fatima se kouše do rtu, aby se nerozchechtala už teď. Selma je zmatená.

„Co se děje? Kde jste? Co... Haló?! Vy jste...? HALÓ?!?“

To už se Charlie neudrží, a jakmile se rozesměje, strhne s sebou i Fatimu. Její smích se rozlehne pokojem a přes mikrofon se smísí s jeho smíchem. Tohle je *perfektní* prank.

„Ten hlas,“ zajíkne se Charlie po chvíli a napodobí Selmu: „*Co se děje, kde jste, haló?!?*“

Fatima se směje tak, že skoro nemůže dýchat.

„*Vy jste...? HALÓ?!?*“ pokračuje Charlie a pak se zase rozesměje. „Jak se v tý díře máš, Selmo? Je tam tma?“

Teprve teď si Fatima uvědomí, že Selma je zticha. Jakože *úplně* zticha. Normálně by se taky smála nebo něco naoko našťavaně křičela nebo prostě... něco! Jenže ona neříká vůbec nic.

Fatima se snaží zastavit smích, který jí trhá tělo na kousky.

„Selmo?“ promluví zdušeným hlasem a přitom potlačuje další záchvat hihňání.

Počtvrté už máma ani nezavolá. Jenom rozrazí dveře pokoje, zlostně vpadne dovnitř a nakráčí rovnou k jejímu stolu. Než Fatimě docvakne, co se děje, máma vytáhne kabel ze

zásuvky. Nastane úplné ticho, obrazovka zhasne a s ní i všechno ostatní.

„Née... DO PRDELÉÉÉ!“ Fatima zaječí z plna hrdla.
„JSI BLBÁ?“

„Ne,“ odpoví máma chladně. „Mám hlad. Dej mi telefon.“

Fatima jako ve zpomaleném filmu sleduje, jak máma natahuje ruku. Ne? Ne! Tohle se neděje, tohle se nesmí stát.

„Za co?“ zeptá se vyděšeně, i když to dobře ví.

Ale máma neodpoví. Jen sebere telefon z jejího stolu, otočí se a odejde z pokoje.

„MAMI!“

Fatima klopýtá přes koberec, téměř vypadne na chodbu a věší se na máminu ruku jako zoufalá zombie.

„NO TAK!?“

Selma uvězněná v díře. Nesmála se. Co když nepochopila, že to byl jenom prank? Co když jí vůbec nepřišlo vtipný, že ji uvěznili v díře? A už je skoro šest. Každou chvíli napíše Iris.

Panika Fatimu zavalí jako lavina. Začne jako tlumené otřesy, ale brzy přeroste v křik a zachvátí celé tělo. *Musí* dostat mobil zpátky! Jestli nebude moct mluvit s Iris, tak umře! A nemůže přece nechat Selmu v jámě a nevysvětlit jí, že to bylo jenom ze srandy?!

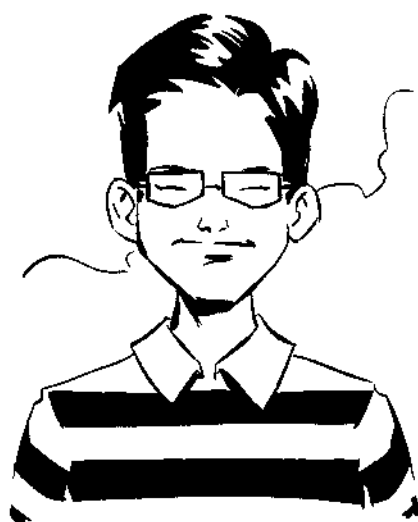
Máma už je v kuchyni a sedí u stolu. Se semknutými rty si nabírá těstoviny na talíř. Fatima zavře oči a nabere vzduch do plic.

„Mami...?“ zkusí to.

Ale než si rozmyslí, jak pokračovat, máma předem zabije celou diskusi. Celý večer. Celý život.

„Máš zákaz elektroniky na čtyřiaadvacet hodin,“ řekne.
„Game over.“

Husse

Husse zapne kameru a podívá se do ní, nasadí svůj nejlepší pohled z kategorie *tati prosím* a zmáčkne tlačítko. Fotka dopadne celkem dobře, blesk osvětluje Husseho, ale dvůr kolem něj je ve tmě. V úplně černočerné tmě, kde se může schovávat kdokoli a cokoli.

Husse se zachvěje, napíše k fotce: „Přijed' pro mě k Vincentovi pls!“ a odešle ji.

Táta se ozve okamžitě: „Husseine, co to máš s vlasama???“

Husse neodpoví, táta pro něj stejně nepřijede. A navíc je snad vidět, že si vlasy *obarvil*, ne? To mu navrhla Molly, nebo vlastně tak docela nenavrhla, ale říkala, že klukům obarvené vlasy sluší.

Husse si po škole koupil barvu. Vincent šel s ním a nabídl se, že mu s barvením pomůže, a tak šli k němu domů. Tmavomodrý odstín vyšel dokonale.

„Co tomu řeknou ostatní? Budeš ve třídě jedinej kluk s obarvenýma vlasama,“ přemýšlel Vincent u zrcadla v koupelně.

Husse pokrčil rameny, koho zajímají ostatní? Hlavní je, aby se to líbilo Molly.

Teď potězkává telefon v ruce a neví, jestli má poslat fotku i jí. Ale bude větší zábava, když její reakci uvidí. Jestli se ty vlasy budou Molly líbit, tak to Husse chce vidět naživo. A jestli se jí líbit nebudou...

Husse zavrtí hlavou, to se *nesmí* stát.

Zase píše táta: „Všechno v pohodě? Už přijdeš domů?“

Husse si povzdechne. *Když tak strašně spěcháš, proč mě nevyzvedneš autem?* Ale to ne, to je proti tátovým a mámi-ným *principům*. „Když jsi dost velkej na to, abys po škole někde lítal, jsi taky dost velkej na to, abys chodil domů sám, i když je tma.“

Pořád mají kecy, že už je moc starý na to, aby se bál tmy, a že se musí pochlapit.

Původně neměl v úmyslu zůstat u Vincenta tak dlouho, to se prostě jenom nějak stalo. Než byli s barvením hotoví, padla za okny podzimní tma.

A Husse teď v té tmě stojí.

Připadá mu, že je jediný živý člověk v okruhu desítek kilometrů, i když stojí na dvoře velkého činžáku a ví, že Vincent je pořád uvnitř. Celá Gnesta je přece plná domů, kde sedí, leží a stojí živí lidé.

Ale venku není nikdo.

Nebo aspoň nikdo hodný.

Nejrychlejší cesta od Vincenta domů vede přes park Thule, a právě tam se to včera semlelo.

Ta velká bitka.

Husse u toho nebyl a nikdo jiný z 6. A taky ne. Ale stejně celý den nikdo nemluvil o ničem jiném. Fatima a Iris viděly tu partu z Järny vystupovat z vlaku. Charlie vyprávěl, že tam byly mraky kluků z vyšších tříd a pár ještě starších, z gymnázia.

„A taky nějaký holky, to je jasný,“ řekla Molly.

„Super,“ odpověděl Husse. Ne proto, že by mu to připadalo tak strašně super, ale protože mu to řekla Molly. Usmívala se na něj.

„Domluvili si místo a čas předem,“ tvrdil Hjalmar.

Když Husse řekl „to je úchylný“, označil ho Charlie za sraba. Jako by Husse byl zbabělec jenom proto, že se pere *nerad* a že by ho nikdy, nikdy v životě, nenapadlo něco tak nebezpečného *plánovat* a dělat *dobrovolně*. Ale Charlie si zjevně myslí, že chytrost rovná se zbabělost.

Nejmíň dva si do bitky vzali nůž, ačkoli to bylo proti pravidlům. Přijeli tam policajti a sanitka. Jednoho kluka z Järny pořezali na noze, šíleně to krvácelo, ještě teď je u pískoviště

vidět krev. Skoro všichni ze třídy se na ni šli kouknout, ale Husse se z toho naštěstí vykroutil. Nemá nejmenší zájem koukat se na krev.

A za žádnou cenu nechce dnes večer jít přes park Thule. Protože za žádnou cenu nechce, aby ho tam ubodali naštvaní Järňáci.

Což by se mohlo stát, Husse ví, že přísahali pomstu. Dokonce to nasprejovali na cihlovou fasádu nádraží. Viděl to s Vincentem, když šli koupit barvu na vlasy.

SMRT GNESTĚ, bylo tam napsáno. A taky: *TOHLE JE VÁLKA!!!*

„Ještě že jsme v tý bitce nebyli,“ řekl Husse.

„To je jim úplně fuk,“ odpověděl Vincent. „Klidně zmlátí kohokoli, kdo je z Gnesty.“

Pouliční lampy stojí tak daleko od sebe, že mezi jejich světly vznikají černé díry. Husse v těch černých dírách přidává do kroku. Ve světle se vždycky zastaví, přímo u sloupu, kde nevrhá skoro žádný stín, a rozhlédne se. Nemůže si pomoci.

Hučí mu v uších. Jako vždycky, když má strach.

Vlastně se nebojí přímo tmy, ale všeho, co by v ní mohlo být.

Všeho nebezpečného.

Nebezpečných lidí jsou spousty. Trestné výpravy a kriminální gangy a jiní zločinci a lupiči a sérioví vrazi.

Občas se i někdo úplně normální rozzlobí tak, že z něj jde strach. Třeba Iris, ta se umí pekelně vzteknout. Dneska u oběda ji Husse omylem trefil míčem do ruky, ani ne moc silně, ale vyváděla jako pomínutá.

Někteří z těch rozzlobených mají zbraně. Iris samozřejmě ne, ale Husse zná ve vyšších ročnících pár pochybných týpků, co by klidně mohli ve skříňce mít schovanou sekýru nebo pistoli.

To se stává i na úplně obyčejných školách, může se to stát kdekoli a kdykoli.

Například na Základní škole Freja nebo někde jinde v Gnestě.

Husse sebou trhne, předjela ho motorka.

Jeho mozek je tak hloupý, že jak jednou pomyslí na různá nebezpečí, přestane vnímat všechno ostatní. Husse se musí soustředit i na to, aby používal uši jako normální člověk a něco přes to hučení slyšel.

Ve tmě je tolik zvuků. Na nádraží vlak skřípe o koleje. U domu mládeže někdo túruje motor auta. Po U-rampě sviští skateboard.

A...

Husse se zastaví, zastaví se na půl cesty mezi dvěma lampami.

Protože slyší kroky.

Někdo se blíží.

Zní to hlasitě a tvrdě. Takhle můžou chodit jenom opravdu zlí lidé.

Husse si uvědomí, že funí jako na náročném fotbalovém tréninku, ačkoli se vůbec nehýbe.

Kroky se pořád blíží. Ten člověk, určitě vrahoun se sekýrou, už je hned za tímhle křovím. Ještě maximálně tři kroky a objeví se přímo před Hussem.

Jenom tři kroky. Husse se bojí tak, že není schopný pohybu. Dokáže jen zavřít oči.

Jedna. Myslí na to, že pokud ho někdo zavraždí, táta si bude vyčítat, že ho nevyzvedl.

Dva. Ale hlavně bude smutný, a máma taky. Budou plakat, že umřel.

Tři. Husse to nechce. Nechce umřít.

„Áááá!“ Vrahoun hlasitě vykřikne, ale jako někdo, kdo má strach. Ne jako hrozivý zabiják. A ten hlas je nějaký povědomý, není to...

Husse otevře oči.

„Molly!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dvanáct***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.